Pregaria.cat

Actua

EL MEU VINCLE al voluntariat de “VINCLES”.

Per GloriaA el dc., 28/04/2021 - 12:42

La vaig conèixer una nit quan tornava a casa un cop acabat el recorregut de Vincles. Dormia en un banc de la plaça Palau. La va despertar la llum de la meva bici. Es va despertar i al disculpar-me em va dir: “ No et preocupis en la teva mirada veig que no em faràs res dolent”. Va ser fàcil trobar-me de nou amb ella; li agrada passejar per la ciutat, arrossegant el seu carro.

En una segona trobada, em va dir el seu nom, una mica de la seva historia, la que ella viu i que tal vegada desitjaria: “La semana que viene voy a Teruel, tengo que dar una vuelta a la casa de mi madre. Allí pasaré unos buenos días”.

A ella li agrada anar sola. Sopar al “Cafè just” (menjador social nocturn). Dinar a les Missioneres de la Mare Teresa de Calcuta. Fa ganxet i deambula per la ciutat. Al anar a dormir es prepara el sac, es fa tranquil·lament una cigarreta.... se la fuma i es posa a dormir. Es podria dir que és feliç?

Jo si que soc feliç perquè l’estimo, li poso nom i quan ens trobem per la ciutat parlem i ens trobem a gust:

- Som persones i fem camí juntes intentant cuidar-nos i recuperar la nostra dignitat.
- Ens mirem amb una mirada positiva, sense fixar-nos en les nostres aparences. Amb la mirada ens comprometem en les nostres trobades.
- Ens ajudem a assumir el fracàs aparent, la confiança friccionada, a acceptar i reconstruir les nostres vides.
- Quan fa temps que no la veig la trobo a faltar ja que amb ella he pogut viure com Jesús de Natzaret: “Jesús s’apropava a les persones i no temia ser esquitxat per les seves angoixes o incoherències, no temia ser contagiat per les seves malalties ni s’escandalitzava dels seus comportaments. Tant sol s´hi apropava i escoltava. Escoltava sense cansar-se i sense jutjar, només mirant d’entendre´ls. Quant més escoltava més entenia i quan més entenia més s´hi podia apropar d’una manera sanadora i reveladora. Després es retirava i meditava el que havia escoltat per a comprendre-ho encara millor i retornar-lo a la gent interpretat. Per això les seves paraules tenien una densitat i una claredat en els quals es reconeixen els qui acudien a sentir-lo. Això és el que succeïa als qui escoltaven a Jesús: percebien que cada paraula que sortia d’ell era un glop que els nodria, que els remetia a si mateixos i els despertava el millor que ni havia en ells” (El Crist interior. Xavier Melloni)

https://fillescaritatfundacio.org/ca/projectes/espai-rosalia-rendu-vincles